

sítéssel— éppen egy sportszarnokban tartott istentiszteleten tölthet be hiányt pótló liturgikus funkciót az énekek kísérésében és ha a hangja lehetővé teszi, előjátékok megszólaltatásával.

Az igazán jó megoldás azonban kéznél volt a találkozón: a rézfúvós együttes. A jól képzett és fúvóstáborokban ill. teológiai próbák alkalmával *Johann Gyula* és *Haga Kálmán* vezetésével összeírlett hangzású nyolcfős együttes muzsikája minden erősítés nélkül tökéletesen betöltötte a nagy teret. Pontos, ritmikus játékkal, melyet a csarnok minden pontján jól lehetett hallani, jól tudták vezetni az éneklést. Feladatuk azonban ennél sokrétűbb volt: színvonalas előjátékokkal és közzenékkel gazdagították a közös programokat, fanfárjaikkal jelezték az alkalom kezdetét, térzenéjükkel a kikapcsolódás pillanatait tették értékesebbé.

A találkozó zenei színvonalát a *Pécsi Gyülekezet Énekkarának* közreműködése is emelte. Az első nap délutánján a sportszarnokban énekeltek. Este az evangélikus templomban megrendezett zenés áhítaton működtek közre *Lovászné Balázs Magda* vezetésével. Ezt a programot orgonaművek mellett *Magyar Szilvia* szóló-éneke is gazdagította. Mint ahogy a fenti mondatokból kiderül, a találkozó közös programjain kívül a zene fontos szerepet kapott az első nap estéjén is, mikor a résztvevők több helyszínen párhuzamosan megrendezésre kerülő rendezvények között választhattak. Egy ilyenről szól a következő részletes beszámoló.

Finta Gergely

Vespera az Országos Evangélikus találkozó keretében

Nagyszabású rendezvény zajlott le Pakson augusztus 23–24-én: az I. Országos Evangélikus Találkozó. Nagy öröm ez, hiszen ilyen jellegű és méretű összejövetel az utóbbi évtizedekben nem volt. Reméljük, hogy a fő szervező és házigazda, *Szabó Vilmos Béla* paksi lelkész elképzelései valóra válnak és hagyomány lesz a kétévenkénti országos találkozó.

Az első nap este két templomban párhuzamosan volt egyházzenei áhítat. Az evangélikus templomban *Finta Gergely* és a *pécsi Evangélikus Énekkar* szolgált, a Makovecz Imre által tervezett római katolikus Szentlélek-templomban pedig vesperás-istentisztelet hangzott el.

Ez az istentiszteleti forma egyházunkban mind gyakrabban kerül újra használatba, egyik jeleként annak a törekvésnek, amely a régi liturgikus éneklési módot újítja föl. Az egyházi év nagy ünnepeihez kapcsolódva a budavári gyülekezetben a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola egyházzene-tanszakos hallgatói, Kelenföldön pedig két éve minden vasárnap a Fővárosi Kántorátus közreműködésével hangzanak el vesperás-istentiszteletek. Hogy ez valóban mennyire országos igény, azt mutatta az igen nagy érdeklődés: Pakson a templom zsúfolásig megtelt.

Az istentiszteletet *Ferenczi Ilona* bevezetője előzte meg: a vesperás éneklése nem idegen egyházunktól, ha a puritán zenei gondolkodásmód vissza is szorította ezt a díszesebb, ünnepélyesebb liturgiát. Bízott, hogy a jelzések szerint

(a kottákat előre a padokba készítették) ki-ki vegyen részt az éneklésben. A gyülekezet meglepően nagy része valóban aktívan közreműködött. Így alakulhatott ki az a bensőséges együtt imádkozás, amely az egész istentiszteletet áthatotta.

A vesperás zenei anyagát Ferenczi Ilona állította össze és vezényelte. Az egyházi évnék megfelelően a Szentháromság ünnepének és az azt követő időszaknak az anyagából válogatott. A négyszólamú bevezető ének (Könyörögjünk keresztyének) az Eperjesi Graduálból származik. Stróféként váltva hangzott fel a himnusz (Jövel, Szentlélek Úristen) nyolc versszakában a gregorián eredetű dallam és annak Bach által harmonizált korálváltozata. A Magnificat szintén egyszólamú-négyszólamú váltakozással szólalt meg. Az egyszólamban énekelt zsoltárversek az 1. tónusban, minden második vers pedig az ehhez a tónushoz készült négyszólamú harmonizálásban, amely a XVI. századi pozsonyi Anna Hannsen Schuman-kódexben található. A gregorián tételek (antifonák zsoltárokkal, responzórium, verzikus, Benedicamus) megtalálhatók a könnyen hozzáférhető, 1996-ban kiadott Protestáns Graduálban. A befejező ének (Szentháromság, egy Istenség) korok és felekezetek találkozása: gregorián eredetű dallam Bach feldolgozásában.

A schola tagsága —mintegy 20 fő— az egyházzene-tanszakos hallgatókból, a budavári gyülekezet tagjaiból valamint ezek barátaiból és családtagjaiból állt. Így került négy gyermek is a scholába, akik tiszta hangon, szép artikulációval énekeltek egy-egy intonálást, azután bekapcsolódva az egyszólamú énekbe vagy a szoprán szólamba üdőbbé, csengőbbé tették a felnőtt-hangzást. Ez az összetétel túl a lelki összeforrottságon megmutatott valamit abból a korból, amikor a gyermekek a templom melletti iskolában készültek hétről hétre az istentisztelet bonyolultabb zenei részeinek előadására.

Az igehirdetést *Balicza Iván* budavári lelkész végezte.

Szép alkalom volt ez a vesperás istentisztelet arra, hogy sokan megértsék ennek a régi —a protestantizmus első századaiban sem mellőzött— liturgiának a szépségét, belső lüktetését, közösségi erejét.

Ruthner Judith

Köszöntjük Fasang Árpádot

Tisztelettel és szeretettel köszöntjük id. Fasang Árpádot, ki június 30-án ünnepelte 85. születésnapját! Fasang Árpád a miskolci gyülekezetben tanítóképző-intézeti tanuló korában kezdte kántori szolgálatát, majd 1931-ben az orosházi gyülekezet hívta meg kántortanítóknak. E munkája közben a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskolán képezte magát tovább s szerzett három oklevelet. 1941-től a szarvasi Evangelikus Tanítóképző Intézet tanára, majd igazgatója. 1948-ban, az iskolák államosításakor helytállása miatt innen távoznia kellett. Sopronba került, ahol a teológián is oktatott. 1954–1958-ig a Népművelési Minisztérium zenei osztályát vezeti, azután pedig, 1972-ig a Bartók Béla Zeneművészeti Szakiskola igazgatója Budapesten. Közben egyházzenei munkássága sem szünetel: megírja